

YENİ KRAL

Gökhan Kocakaya, şimdilerde hem hipodromların hem de yarış bültenlerinin aranan ismi haline gelmiş durumda. Son iki yılın şampiyon jokeyi, Socrates'e konuştu.

ARAS YETİŞ

Halis Karataş, zaferleri ve sporcu karakteriyle uzun seneler boyunca at yarışçılığımızın vitrinindeki isim oldu. Selim Kaya ve Sadettin Boyraz gibi kaliteli meslektaşlarıyla beraber bayrağı önceki jenerasyonun büyük jokeylerinden alan Karataş, otuz yılı aşkın süre boyunca bir camianın lokomotifini oldu. Tabii zaman hiçbir yerde durmadığı gibi hipodromlarda da durmuyor, yepyeni şampiyonların sahneye çıkması da kaçınılmaz oluyor. Önümüzdeki sayfalarda; 2019 ve 2020'de Türkiye'nin en çok yarış kazanan jokeyi Gökhan Kocakaya size eşlik edecek. Başarıları, saygısı ve tevazusuyla...

Şimdiye kadar konuşma şansını bulduğumuz tüm meslektaşlarınızdan, jokeyliğinin ne kadar zor ve meşakkatli bir meslek olduğuna dair bir şeyler dinledik. Sizin de bu konudaki fikrinizi alarak başlamak isterim...

Jokey olmak için hayatınızdan ciddi fedakârlıklar yapmanız gerekiyor. Atın iyi olması yetmez, sizin de iyi olmanız lazım. Ya da tam tersi; tek taraflı olacak bir şey değil bu. Yaz ve kış aylarında ekstrem iklim şartlarıyla mücadele ediyoruz mesela. Ama en önemli zorluk, aynı anda ve birlikte yarışan iki canlının da iyi performans göstermesi gerekliliği. Bulduğumuz fırsatlarda iyi dinlenmek önemli, sağlıklı beslenip kilomuzu korumak önemli, üzerimizde çok fazla baskı birikmesini engellemek önemli. Eğer 'top jokey' diye tarif ettiğimiz en üst gruba dahilseniz bu baskının üstesinden daha kolay şekilde

gelebiliyorsunuz. Belki mevcut 10-15 jokeyin artık kendini ispatladığını ve kafaca rahat olduğunu söyleyebilirim. Orta ve alt sıralardaki jokeylerin omuzlarında ciddi bir başarı gösterme baskısı var. Bu baskı kimi zaman hatalara yol açabiliyor.

Jokey olmak için ciddi fedakârlıklar gerekiyor. Atın iyi olması yetmez, sizin de iyi olmanız lazım.

Tabii hipodromun kapısından çıktığımız zaman genelde yarışla ilgili fazla düşünmüyoruz. Temiz bir zihinle ailelerimize vakit ayırmamız gerekiyor. Her ne kadar dışarıda rüzgâr, fırtına da olsa aile bizim limanımız. Onlar bize sahadaki olumlu ya da olumsuz şeylere göre davranmıyorlar. Evde geçirdiğimiz, kendimize ayırdığımız zamanın kaliteli ve huzurlu olması bizler için çok önemli. En azından ben kendi adıma böyle düşünüyorum.

Şimdilerde Türkiye'nin en iyi jokeylerinden biri olarak bahsettiğiniz baskıdan azade durumdasınız ancak bu işin bir de evveliyatı var. Aprantilik ve ilk jokeylik günlerini, henüz büyük başarıların gelmediği dönemleri nasıl anlatırsınız?

Apranti olduğunuz zaman avantajlarınız oluyor. Kilo indiriminiz var ve genelde çok iyi atlar teklif ediliyor. Eğer en küçük bir yeteneğiniz varsa jokey oluyorsunuz.

İyi atlara binip kazandıkça kendinizi daha çok geliştiriyorsunuz, kazandıkça daha çok kazanmak istiyorsunuz. Ta ki yeterli yarış sayısını kazanıp jokey olana kadar... Jokey olduğunuzda genelde at sahipleri, antrenörler şu açıdan bakıyor: Bir tarafta yeni yetme bir jokey, diğer tarafta Halis Karataş gibi tecrübeli isimler var. Onlara nazaran hata yapma şansınız yüksek ve kendinizi jokeylikte tekrar kanıtlayana kadar teklif edilen at sayısı azalıyor. O toz pembe hayat bir anda farklı renge bürünüyor. Burada gerçekten camiaya hizmet edeceğinizi, kaliteli at bindiğinizi, atı sağlıklı bir şekilde getireceğinizi gören at sahiplerinin teklifleri önemli. Aprantilik sonrası performans düşen çok arkadaşımız oluyor ki onlar da bizim tabirimizle ikinci, üçüncü ligleri tercih ediyorlar. Atçılığımızın en üst ligi İstanbul ve Ankara yarışları. Ben buralarda başarılı olabileceğimi kanıtlamıştım. Bizim jenerasyondan Ahmet Çelik, Özcan Yıldırım, Akın Sözen, Ayhan Kurşun gibi arkadaşlarımız da aynı şekilde. Onlar da çok başarılı oldular.

Aprantilik döneminizde yardımcılığını yaptığınız Halis Karataş'ın sizin üzerindeki etkisinden bahsedebilir misiniz?

Halis Karataş bence atçılığımızın olmazsa olmazıdır. Onun isminin en tepede altın harflerle yazıldığı bir camiyiz. Jokey olana dek ondan kariyerimi etkileyecek, binicilik ve karakter özellikleri de dahil birçok şey

Halis Karataş

kaptım. Şu an bile kendisinden öğreneceğimiz çok şey var. Benimle beraber alttan gelenler de inanıyorum ki öğrenmeyi sürdürüyorlardır. Hâlâ at biniyor olması bulunmaz bir nimet diyebilirim. Allah sağlık sıhhat versin. Fiziksinin, psikolojisinin el verdiği müddetçe sahada olmasını canı gönülden istiyorum. Bir insanın işini ne kadar iyi yapabileceğini en güzel örneği diyebilirim Halis Ağabey için.

Ben 34 yaşındayım, emin olun benim yaşım kadar binicilik yılı, akıllalmaz bir kariyeri var. Dünyada eşi benzeri ender bulunan sporculardan biri o. Atlarla olan iletişimi, mesleğine olan saygısı, insanlara olan sevgisi, iş ahlakı, kusursuz yarış hazırlığı, hiçbir zaman demoralize olmayışı, bindiği atı yıpratmayı... Ondan öğrendiklerimi saymaya başlasak sanırım bitiremeyiz.

Ben bugün bir Halis Karataş, bir Selim Kaya gibi marka isimleri sahalarda görebilmek istiyorum...

Halis Karataş, Selim Kaya

🔍 Kendinize onun gibi uzun bir kariyer planı biçiyor musunuz?

Açıkçası kendime bir yaş sınırı koymuyorum fakat sağlığım elverdiği müddetçe atçılığımıza hizmet etmek istiyorum. Sadece benim değil, tüm jokeylerin üzerinde camianın büyük emeği var. Öyle "Ben küstüm, oynamıyorum" demek bana doğru gelmiyor. Ben bugün bir Halis Karataş'ı, bir Selim Kaya'yı sahalarda görebilmek istiyorum. Mesela Selim Kaya'nın şu sıralar yarışmaması ben üzüyor. Böyle marka isimlerin varlığı hem bizler hem de yarışsever için spora renk katan bir unsur.

🔍 Az önce başarı baskısı üzerine bir girizgâh yapmıştınız ancak bunu biraz daha detaylandırmak istiyorum. Üzerine bahis oynanan atlarla mücadele

etmek, yeri geldiğinde tepki almak ve zaman zaman kötü sözlerin hedefi olmak nasıl hissettiriyor?

Sonuçta yarış bitmiyor. Bir yarışta hata yapabilirsiniz, kaybedebilirsiniz ya da olumsuzluklar yaşayabilirsiniz. İlk koşuda kaybedebiliyorsunuz belki ama o attan indikten sonra yine bir yarış var ve ona odaklanmanız gerekiyor. Eğer bu psikolojiye sahip olmazsanız bir önceki yarışa takılı kalırsanız daha çok hata yaparsınız, hep kaybetmeye mahkûm olursunuz. Elbet kazanacağız elbet kaybedeceğiz. Bir gününüz kötü geçerse sonraki güne odaklanıyorsunuz, bir haftanız kötü geçerse sonrakine... Bence başarısızlık anlamlı bir şey ve çalışarak telafi edilebilir. Yarışsever gerçekten yarışsever ise bunu izlerken görebiliyor.

Eleştirilere saygı duyuyorum ki herkesin eleştirisi yapma hakkı vardır. Fakat dozajı aşır yanlış kelimeler kullanıp da bizi üzecek seviyeye geliyorsa buna karşıyım. Oynadıkları küçük kuponların ardından isimsiz bot hesaplardan şahsımıza, ailemize, meslektaşlarımıza çirkin söylemler olabiliyor. Bunların önüne geçebileceğimizi zannetmiyorum. Neyse ki ben kendi adıma çok fazla sosyal medyayı takip etmiyorum. Sadece Twitter kullanıyorum ki onu da uluslararası atçılığı takip etmek ve mesleki anlamda kendimi geliştirmek amacıyla açmıştım.

🔍 Bu anlamda bazı meslektaşlarınızdan ayrılan bir vizyona sahip olduğunuzu söylemek herhalde yanlış olmaz. Yabancı diliniz var, sık sık yurtdışına yarış binmeye gidiyorsunuz, dünya çapında atçılığı takip ediyorsunuz...

Evet, Türk yarışçılığının zirvesi Veliefendi Hipodromu ama sadece Veliefendi ile yarışlar bitmiyor. Başka sahalara ziyaret ettiğinizde, binmeseniz bile "Neden olmasın?"

Long Runner

diyebiliyorsunuz. Türkiye Jokey Kulübü beni bir keresinde Makao'daki jokey turnuvasına göndermişti. O zamanın şartlarında dil eğitimi yoktu ve maalesef tercüman vasıtasıyla iletişim kurmak durumunda kalmıştım. Kendimi yurtdışında gösterebilmek gibi bir hedef koydum kendime o günden sonra. Dil öğrendim, yarış binmesem de bol bol seyahat yaptım. İngiltere'ye, Dubai'ye gidip oradaki sistemi ve prosedürleri gördüm. Yurtdışında profesyonel anlamda at bindiğim zaman yarışların ne kadar daha kontrollü olduğunu, atların ne kadar kuvvetli olduğunu deneyimleme şansına eriştim. Pandemi süreci araya girmese daha da çok gitmiş olurdu ama kismet olmadı. Şimdi üç yıllık Schengen vizemi aldım ve önümüzdeki dönemde elimden geldiğince başka ülkelerde at binmek niyetindeyim.

🔍 Yurtdışında gözlemleyip atın üzerinde oturup kalkarak gerçekleştirdiğiniz binış stili Türkiye'de ilk etapta benimsenmemiştii, öyle değil mi?

Evet, ama ben o eleştirilere katılmıyorum. Bak mesela şurada da (Arkadaki ekranda Birleşik Krallık yarışlarında bir son düzlük mücadelesi

var) farklı farklı stiller görebiliriz. Bindüğüm safkan eğer ekstra bir performans istemiyorsa kendimi fazla yormuyorum bile. Giden at zaten gider, onlara yumuşak bineriz. Bazı atlar ise jokeyinden ekstra performans talep ederler. Ekstra bir kondisyon isterler. Ben bu bahsettiğim tekniği daha gaddar, sert atlarda uyguluyorum.

Long Runner, seviye olarak Türkiye'deki rakiplerinin üstünde, uluslararası kalitede bir at.

Örneğin Long Runner'dan bahsedelim burada. Evet, çok kuvvetli ve zaman zaman sizden güç isteyen bir at ama ekarte edilecek grubu bulduğunuzda pek bir şey yapmanıza gerek kalmadan onları rahatlıkla geçebiliyor. Sadece bazen rakipler çok dişliyse kuvvetinizi göstermeniz gerekli. Bazen atlar jokeyi dinlemek istemez, onları iterek ya da kamçıyla yürütemezsiniz. Yurtdışında benzer teknikte binen jokeylerin de amacı bu.

Benim ürettiğim ya da icat ettiğim bir stil değil, dünyanın her yerinde uygulanıyor. Zaten her yarışta da kullanılmıyor.

🔍 Halis Karataş-Bold Pilot, Selim Kaya-Kafkaslı gibi şampiyon jokey/özel safkan kombinasyonlarının her daim başka bir hayran kitlesi, bambaşka bir aurası oluyor. Sizin Long Runner ile üç yaşlılığının ikinci yarısından itibaren kurduğunuz ortaklığı da sanki bu klasmana dahil edebiliriz...

Söylediğim gibi her jokeyin olmazsa olmaz şampiyon atları vardır. Benim için de o atlar arasında Long Runner'ın çok özel bir yeri var. Onu tarif etmemi istesenez nereden başlayacağımı pek bilemem herhalde. Seviye olarak Türkiye'deki rakiplerinin üstünde, uluslararası kalitede bir at. Birlikte Devir'e ait olan Grup 1 yarış kazanma rekorunu kırdık, birbirinden zor yarışlar kazandık. Şu an ufak problemi dolayısıyla kısa bir ara verdi ama bir an önce eski performansına

"Atlarımız mutsuz..."

Atçılığımız büyüyor, ikramiyeler günden güne artıyor. Bunlar güzel gelişmeler ama kalite de günden güne düşüyor. Camiada gerçekten yarış görüşü yüksek olan, sporu bilen elit insanlar var. Bu insanlar bir elin parmakları kadardır belki ve bu noktada devreye girmeleri gerek. Öncelikle atlarımız hipodrom ahırlarında mutlu değiller. Bunu rahat şekilde dile getirebilirim çünkü onların doğası farklı. Yeşil ot yemek istiyorlar ama hipodromlarda böyle bir imkân yok. Tabii dışarıdan otlar, yoncalar, yemler, yulaflar var ama doğal ortamın yerini tutmaz. Atların yüzebileceği, kumda debelenebileceği, yerden beslenebileceği doğal ortamlar kurulmalı. Ne kadar mutlu olurlarsa performansları da o ölçüde artıyor bu hayvanların. At sayısı artarken sadece ekstra ahır yaparak idare etmeye çalışıyoruz. Türkiye Jokey Kulübü yarışçılık adına gerekeni layıkıyla yapıyor ama burada belki bakanlığın devreye girmesi, sporun gelişimi için biraz daha yardımcı olmaları gerekli. Eğer oksijen alabilecekleri ormanlık alanlarda yaşayabilirlerse atlarımızın gözle görülür şekilde iyiyeye gideceğini düşünüyorum.

kavuşup bıraktığı yerden devam edecektir. Ben onun Türkiye'yi yurtdışında temsil edip kupa getirecek safkanlardan olduğuna inanıyorum. Böyle bir şampiyonun ülkemizde yarışıyor olması büyük şans. Her jenerasyonun çok büyük atları olmuştur ve Long Runner da kendi jenerasyonunun en iyisi. Tabii Turbo'yu, Miramis'i, Inspector'ı, Copperfield'ı, Gülhatmi'yi de unutamam. Farklı zamanlarda çok kıymetli atlara binme şansını buldum.

Bu kadar erken şekilde Gazi Koşusu kazanınca bu başarıya "Tesadüf" diyenler çıkabilirdi.

? Hazır konusu açılmışken, jokeyliğinizin ilk yıllarına dönmek ve Miramis'le buluşma hikâyenizi de dinlemek isterim. Henüz jokeyliğinin ikinci yılında bir jokey ve Gazi Koşusu kazanacak kalitede bir safkan nasıl bir araya geldi?

Başarılı olmak istiyorsanız hedefleriniz olmak zorunda. Jokey olduğum zaman, "Neden bir Halis Karataş olmayayım?" diye hedef koymuştum kendime. Apranti olarak 2008'de Konstantinos Makri'nin Sirtaki isimli safkanıyla ilk kez Gazi Koşusu'na katıldım. Apranti olarak en büyük koşuya katılıyorsanız başarılı olmanız isteniyor demektir. Ben genç yaşta bu heyecanı ve gururu yaşadım. Aynı yılın son aylarında

Adana'da Miramis ile tanıştık. Hem fiziksel hem de psikolojik olarak tam bir şampiyon adayıydı. Tek negatif yönü sürekli iç kulvarda gelmek istemesiydi. Birkaç prova yarışta dışardan denedim ve kaybettim. 2009'da, yani üç yaşlı senesinde onun karakterine uygun koştu. Zaten uzun mesafeli koşulara çıktığında da kalitesini iyiden iyiyeye gösterir oldu.

? Gazi Koşusu'nda size kalmayacağı gibi bir korku yaşadınız mı?

Röportajın başında da söylemiştim: Camiamızda az hata yapan jokeyler daha çok tercih ediliyor ama bir yandan da atı iyi tanıyan jokeyin hata ihtimali her zaman daha az. Eskilerin "Dere geçerken at değiştirilmez" diye meşhur bir sözü vardır. Ben Miramis'i iyi tanıyordum. İdmanda bindim, yarışta bindim. Çok genç olmama rağmen atın sahibi Ahmet Kılıçcıoğlu da arkamda durdu sağ olsun. Böylece at bindiğim ikinci Gazi Koşusu'nu hiçbir problem yaşamadan kazanmayı başardım. Hata yapmadım ve yarışta da her şey lehime gerçekleşti. Gerçi bu kadar erken şekilde Gazi kazanınca bu başarıya "Tesadüf" diyenler çıkabilirdi. Bir ay sonra Inspector'la Başbakanlık Koşusu'nu birinci bitirdim ve kariyerim ivmelendi. İnanıp çalışmak, doğru atı bulmak çok önemli. Tabii bir de kaderinizde olacak. Yoksa kim derdi ki aynı jokey çıkıp arka arkaya yedi Gazi Koşusu kazanacak. Şu an buna şahitlik ediyoruz.

? Bir jokeyin gözünden, Ahmet Çelik'in arka arkaya tam yedi Gazi Koşusu zaferinin sırrı nedir?

Öncelikle çok kismetli olduğunu söyleyebilirim. Olmayacak atlarla olmayacak yarışlar kazanıyor çünkü. Her sene farklı bir forma, farklı bir eküri ve bunun bir izahı yok. Ahmet, yarış zekâsının ne kadar yüksek olduğunu zaten çoktan ispatlamış bir jokey. Dikkat edin, son birkaç sene hariç bindiği atlar favori dahi değil. Binmek istediği atlara binemese dahi kazanıyor. Yetenek, yarış okuma becerisi, şans ve birçok şeyin birleşimi. Onu canı gönülden kutluyorum, bize de böyle bir tarihe tanıklık etme şansı verdi. Dünyada da eşi benzeri olmayan bir şey. Andrasch Starke geçenlerde Alman Derbisi'ni sekizinci kez kazandı ama tabii bizdeki gibi arka arkaya değil. Ben Ahmet'i sadece alkışlıyorum, diyecek başka hiçbir şeyim yok.

? Son yıllarda şampiyon jokeylik mücadelesinde sık sık karşı karşıya geliyorsunuz ve aranızda bir rekabet olduğundan bahsedebiliriz sanırım...

Dışarıda çok iyi arkadaşız. Birincilik adedi olarak son yıllarda her şey yolunda gitti ve en tepede yer alma şansı buldum. Zaten camianın da bizden beklentisi bu yönde. Hepimiz işimizi layıkıyla, alnımızın akıyla yapıp beklentileri karşılamanın peşindeyiz. Söylediğim gibi arkadaşlarımla aramızda sağlıklı bir rekabet ortamı var. Birinci olmak güzel mi? Evet, bunun inkâr etmem. Her şey olması gerektiği gibi yapıldığı zaman iyi olan kazanıyor. Bugün ben olurum, yarın başka biri olur. Herkes kendince en iyisini verme çabasında. Ahmet çok başarılı, Özcan Yıldırım aynı şekilde çok başarılı... Yani kısaca, şu an sezonluk periyotta

en çok yarış kazanan jokey ben olabilirim ama başka arkadaşlarım da büyük emek veriyor. Ayrıca artık eskisi kadar çok at binmiyor olsa da benim gözümde camiamızın şampiyon jokeyi her zaman Halis Karataş'tır, ben değilim.

Birinci olmak güzel mi? Evet, inkâr etmem. Her şey gerektiği gibi yapıldığı zaman iyi olan kazanıyor.

? Bitirmeden şunu da sormak isterim: Evet, çok yarış kazanıyorsunuz ama çok fazla yarışta binip kendinizi fazla yorduğunuza dair yorumlara da rastlıyorum. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Çok yarış bindiğim doğrudur ama bunda bir sorun görmüyorum. Bugün yedi yarış, dokuz yarış beni pek fazla etkilemiyor çünkü sağlam idmanlıyım. Önemli olan bir ata bindiğiniz zaman ondan yüzde yüz performans alabilmektir. Sonuçta artık Gökhan Kocakaya bir yarışta at biniyorsa o atın kazanma şansı var demektir ki bu yarışsever için de bir şans. Ben gençliğimin, performansımın gereğini yapıp bu şansları kullanmaya çalışıyorum. Beş-on sene sonra öyle günler gelecek ki teklif edilse dahi binemeyeceğiz. Az at bindiğimiz, tek atla geçirdiğimiz günler de olacak. Şimdi kendime çok iyi bakıyorum, enerjim yüksek, formum yerinde. Neden daha az yarışayım ki? **S**

